

Marija Dukić

Rođena sam u Splitu 19.11.1983. i još me uvijek zanima što bi od mene bilo da nisam naučila čitati prerano. Moja je mama započinjala rečenice: „Kad kreneš na fakultet...“ (nikad *ako!*) od otprilike 1988. i na tome sam joj zahvalna. U kući nikad nije nedostajalo kreativnog poticaja ni knjiga – samo je televizija bila vremenski ograničena. Osnovno sam školovanje provela kao mezimica profesorica jezika i antitalent za matematiku, što je bio dobar predznak za daljnje školovanje. Za vrijeme pohađanja I. jezične gimnazije sudjelovala sam u splitskom kulturnom životu kroz Književni klub mladih, u društvu mnogih talentiranih i konstruktivno kritičnih ljudi. Nakon nekog vremena počela sam smatrati pisanje nečim odviše sanjarskim (kako sam samo u krivu bila) i prestala sam sudjelovati u književnim događanjima, ali ne zadugo. Maturirala sam 2002. i iste godine upisala studij hrvatskog i engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Splitu. Za vrijeme studija surađivala sam na prva tri broja časopisa *The Split Mind*, jedne ga godine i uređujući. Sjedeći po knjižnicama, hranila sam svoju sklonost usmenoj književnosti i narodnim legendama, predajama i običajima, te na kraju obranila diplomski rad na temu "Harambaša Andrijića Šimića u usmenoj i pučkoj epici". Postala sam profesorica 2009. godine. Nakon nekoliko godina bezuspješnih raskida, definitivno sam se vratila pisanju. Duga afera s poezijom još uvijek traje, a prvi izlet u prozu (tek 2016.!) nagrađen je prvim mjestom i honorarom na natječaju *KuŠIn*. Dišem, čitam i pišem u Šibeniku. Multikulturalna sam, rječita i svakodnevno se borim protiv svih mutiranih podvrsta modernog fašizma. Vjerujem da čovjek koji ne gaji ljubav za umjetnost ne može biti istinski slobodan. Zaljubljena sam u knjige i književnost cijeli život: od prvih suza nad Andersenom i Brlić-Mažuranić do zadnjih nad Fitzgeraldom i Plath, trošim maramice na dobre katarze otkad sam prvi put pročitala o posljednjoj žigici nesretne djevojčice. Došla sam od pisanja poezije s drugima do pisanja proze za sebe, i izgleda da je to ključ zarade. (Barem za jedno putovanje.) Pijem tri kave dnevno i boli me duša kad vidim pisaće strojeve koji se ne koriste, knjige koje se ne čitaju i ljude u kavezima.

Ako ikad odrastem, želim toliko zarađivati od pisanja da zaradom prehranim pet mačaka. Možda deset. Jedanaest je previše.